

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi pol; in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako bi bil petek praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj LII.

V Ljubljani, 31. marcija 1899

List 13.

Češčena si Marija.

Speval F. S. Finžgar.

Zdaj in ob naši smrtni uri.

Vihar, ki drzovit čez plan prihruje,
Z močjo se vpre v dreves vrhé košate
In vpogne zmagovito jih do trate.
Da débel hrup in stok se daleč čuje.

Ko spet vihar razdraženi miruje,
Izlije solnce mirno žarke zlate
In vpogle dvigne mlade gozdne brate —
A v stare, strte črv zalego snuje.

Vihar strastij do tla nas vpogne često.
A žarek milosti nas spet ogreje
In srečno zvéde na pošteno cesto.

Gorje! Ko zadnji v nas vihar prispeje,
Tedaj za nas Marija prosi zvesto;
Sicer drevo smo brez sadu in veje.

Jezus Kristus pravi Bog.

IV. Prorokbe.

B Mesijanske prorokbe

Proroki so dalje napovedovali o Odrešeniku:

3.) Njegovo javno delovanje. Odrešeniku bo pot pripravljal velik prorok v puščavi¹⁾, in Odrešenik sam bo največji prorok, Mojzesu jednak²⁾, ustanovitelj nove zaveze³⁾, čudodelnik⁴⁾, učitelj vseh narodov⁵⁾, svečenik (duhovnik) po

¹⁾ Glas vpijočega v puščavi: Pripravite pot Gospodu, poravnajte v samoti steze našemu Bogu! (Iz. 40, 3)

²⁾ Glej, jaz pošljem svojega angelja, in bo pot pripravljal pred mojim obličjem. (Mal. 3, 1).

³⁾ Mojzes napoveduje obljubljenega Odrešenika, govoreč: „In Gospod mi je rekel: Proroka jim obudim izmed njihovih bratov — tebi jednekega; in svoje besede bom

Melkizedekovem redu⁶⁾ in kralj, katerega bodo molili zemeljski kralji, in narodi Mu bodo služili⁷⁾; nova, čista daritev se bode opravljala po njegovem prihodu od solčnega vzhoda do zahoda.⁸⁾

položil v njegova usta, in jim bo govoril vse, kar Mu bom zapovedal“ (V. Mojz 18, 18).

²⁾ Glej, dnevi pridejo, govori Gospod, in naredim z Izraelovo hišo in z Judovo hišo novo zavezo, ne take zaveze, kakoršno sem bil naredil z njihovimi očeti oni dan, ko sem jih bil za roko prijel, da sem jih izpeljal iz egipčanske dežele, katero zavezo so prelomili; in zaradi tega sem jih pestil, pravi Gospod. Ampak taka bo zaveza, katero naredim z Izraelovo hišo po teh dneh, govori Gospod. Dal jim bom svoje postavo v osrčje, in v srce jim jo zapišem; in jaz bom njihov Bog, oni pa bodo moje ljudstvo, . . . ker jim bom odpustil hudobijo, in njihovega greha se ne bom več spominjal.“ (Jeren 31, 3—34).

³⁾ „Bog sam pride in vas odreši. Tedaj se odpró slepim oči, in gluhim se ušesa odmaše; tedaj bo skakal bromeč, kakor jelen, in mutcem se razveže jezik“ (Iz. 35, 4—6).

Na izpeljitev te prorokbe se sklicuje Jezus Kristus sam opozorjujoč na svoje čudeže učenca, poslana od Janeza Krstnika. (Mat. 11, 4—6).

⁴⁾ „Vstani, bodi razsvetljen Jeruzalem! ker prihaja tvoja luč, in Gospodovo veličastvo vzhaja nad teboj. Ker glej, tema pokriva zemljo in mrak ljudstva; nad teboj pa vzide Gospod, in njegova čast se bo videla v tebi. In narodi bodo hodili v tvoji luči in kralji v svetlobi, katera tebi vzide.“ (Iz. 60, 1 sl.).

⁵⁾ David govori o Mesiji: „Gospod je prisegel, in ne bo se kesal: Ti si svečenik (duhovnik) na veke po Melkizedekovem redu.“ (Ps. 109, 4).

⁶⁾ „In vladal bo od morja do morja in od reke do zemeljskih mej. In molili Ga bodo vsi zemeljski kralji; vsi narodi Mu bodo služili.“ (Ps. 71, 8. 11).

⁷⁾ „Niste mi po volji, govori Gospod vojnih čet; in daru ne bom sprejemal iz vaših rok. Zakaj od solčnega vzhoda do zahoda je moje ime veliko med narodi, govori Gospod vojnih čet“ (Mal. 1, 10—11).

Zgodovina Jezusovega življenja in po Njem ustanovljene krščanske vere ter katoliške cerkve izpričuje, da so se izpolnile in se še izpolnujejo vse te prorokbe na Jezusu Kristusu.

4.) Njegovo božje dostojanstvo. Odrešenik bo napolnjen z vsemi darovi sv. Duha¹⁾, On ne bo le Sin človekovi ampak tudi Sin božji in pravi Bog²⁾.

Da je Jezus Kristus res Sin božji in pravi Bog, uprav to je, kar v tem spisu dokazujemo. Pregled vseh dokazov, ki smo jih že navedli, in ki jih še navedemo, prepriča nas, da je tudi ta prorokba izpolnjena na Njem.

5.) Posamezne dogodke iz njegovega življenja. Kot kralj miru bo jezdil Mesija na oslici v Jeruzalem.³⁾ A nehvaležno ljudstvo zavrže svojega dobrega Pastirja; sramotno plačilo 30 srebrnikov odloči njegovemu izdajalcu, ta pa vrže srebrnike v hišo Gospodovo, da pridejo naposled lončarju v roke.⁴⁾ —

Komu ni tu pred očmi cvetna nedelja in sramotno izdajalstvo Judovo?!

6.) Njegovo trpljenje in smrt. O Mesijevem trpljenju je napovedanih mnogo podrobnostij — prav takih, kakoršne nam evangelisti

¹⁾ Spredaj navedena Izaijeva prorokba. (Iz. 11, 1—3).

²⁾ David navaja v proškem duhu Mesijo govorečega: „Gospod (Bog Oče) mi je rekel: Moj Sin si Ti, danes sem Te rodil.“ (Ps. 2, 7). „Danes“ pravi, ker večnost ne pozna ne preteklosti ne prihodnosti, ampak le sedanjost. Sv. apostol Pavel nanaša te besede na Kristusa, piše: „Tako tudi Kristus ni sam sebe poveljal, temveč poveljal Ga je, kateri Mu je govoril: „Moj Sin si Ti, danes sem Te rodil.“ (Hebr. 5, 5)

Prorok Izaija pa govori — stoječ v prorokem zamaknjenju pred novorojenim Odrešenikom in v duhu opazujoč njegovo prihodnje delovanje: „Dete nam je rojeno, in Sin nam je dan, in na njegovi rami je poglavarstvo, in imenuje se Prečudni, Svetovalec, Bog, Močni, Oče prihodnjih časov, Poglavar miru. Njegovo kraljestvo se bo razširjalo, in miru ne bo konca; na Davidovem sedežu in v njegovem kraljestvu bo sedel, da ga bo utrjeval in podpiral s sodbo in pravico zdaj in na veke.“ (Iz. 9, 6—7).

³⁾ „Raduj se, hči Jeruzalemska! Glej, tvoj kralj pride k tebi, pravičen in Odrešenik; reven je in sedež na oslici, in sicer na mladem osličnem žrebetu.“ (Cah. 9, 9).

⁴⁾ Prorok Caharija slika Odrešenika kot dobrega Pastirja, katerega nehvaležno ljudstvo zavrže, odločivši Mu sramotno plačilo 30 srebrnikov. To ceno so izplačali starejšine ljudstva izdajalcu Judi, da jim je prodal dobrega Pastirja, katerega so na smrt obsodili, da so se Ga iznebili. Prorok gleda že izvršeno to sramotno kuptijo, zato navaja dobrega Pastirja govorečega v preteklem času — bridko ironično:

„In sem jim rekel: Če se Vam prav zdi, dajte mi plačilo; in če ne, pustite. In odtehtali so mi plačilo trideset srebrnikov. In Gospod mi je rekel: Vrzi jo lončarju, lepo ceno, po kateri so me cenili. In vzel sem trideset srebrnikov, in sem jih vrgel v hišo Gospodovo lončarju.“ (Cah. 11, 12—13).

poročajo o Jezusovem trpljenju. Proroki kakor evangelisti slikajo trpečega Odrešenika kot moža bolečin, ki nima več prejšnje podobe in lepote. Četa hudobnežev Ga obdaja in zasmehuje. Bijejo Ga in zasramujejo ter celo pljuvajo vanj. Prebodli so Mu roke in noge, z žolčem in kisom Ga napajajo, njegova oblačila so si razdelili, in za njegovo suknjo so vadjali. Med hudobneže Ga štejejo, On pa prosi za hudodelnike. Vse radovoljno trpi, da bi zadostil za naše grehe. Kakor jagnje molči, ko Ga peljejo v smrt.⁵⁾

7.) Njegovo poveličanje. Dasi bo umrl Mesija sramotne smrti kot mož bolečin, vendar bo njegov grob častitljiv, in narodi ga bodo molili.⁶⁾ Njegovo telo ne bo strohnelo v grobu.⁷⁾ Vstal bo od mrtvih in pojde v nebesa.⁸⁾

Tudi vse to se je izpolnilo na Jezusu Kristusu.

⁵⁾ Kralj David je gledal — s prorokim duhom napolnjen — trpečega Mesijo; in v svojih prelepih psalmih navaja njegove lastne besede: „Bog, moj Bog, ozri se name; zakaj si me zapustil? Črv sem in ne človek, v zasramovanje ljudem in izvržek izmed ljudstva. Vsi, ki me vidijo, me zasmehujejo. Četa hudobnežev me je obdala. Prebodli so mi roke in noge; vse kosti so mi prešteli. Razdelili so si moja oblačila, in za mojo suknjo so vadjali.“ (Ps. 21). „Dajejo mi žolča v jed, in v moj žejji me napajajo s kisom.“ (Ps. 61, 22).

Čitajočim to prorokbo se nam zdi, kakor da bi stali pod Kristusovim križem in poslušali milo njegovo tožbo: „Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?“ — ter gledali, kako Ga zasramujejo njegovi sovražniki.

Občudovanja vredna je tudi Izaijeva prorokba o Mesijevem trpljenju. Takole piše o trpečem Odrešeniku: „Nima je ne podobe ne lepote; videli smo Ga . . . zaničevanega in najzadnjega med ljudmi, moža bolečin in izkušenega v slabosti; in kakor zakrito je bilo njegovo obličje, in bil je zaničevan . . . Resnično, On je prevzel naše bolezni in je nosil naše bolečine, mi pa smosi Ga mislili kot gobovega in udarjenega od Boga in ponižanega. On pa je bil ranjen zavoljo naših grehov, potrj je bil zavoljo naših hudobij; pokorjenje je bilo nad Njim zavoljo našega miru, in z njegovimi ranami smo bili mi ozdravljeni . . . Gospod je nanj naložil nas vseh pregreho. Darovan je bil, ker je sam hotel, in ni odprl svojih ust. Kakor ovca Ga popeljejo v zaklanje, in molčal bo, kakor jagnje pred njim, ki ga striže, in ne odpre svojih ust . . . In med hudobneže je bil štet . . . in prosil je za hudodelnike.“ (Iz. 53).

Na drugem mestu navaja prorok Odrešenika samega govorečega: „Svoje telo sem dal njim, ki so me bili . . ., svojega obličja nisem obrnil od njih, ki so me zasramovali in so v mé pljuvali.“ (Iz. 50, 6).

⁶⁾ „Oni dan bo Jesetova korenina stala v znamenje ljudstvom; Njega bodo narodi molili, in njegov grob bo častitljiv.“ (Iz. 11, 10).

⁷⁾ „Moje meso bo počivalo v upanju, ker ne boš pustil moje duše v pekl, in tudi ne boš dal svojemu Svetniku gledati trohnobe“ (Ps. 15, 9—10).

⁸⁾ „Šel si v višavo, vzel si (s seboj) ujetnike“ (duše pravičnih, ki so pred peklom čakale odrešenja.) (Ps. 67, 19).

Utegnilo bi se komu zdeti nerazumljivo, zakaj večina Judov ni verovala, da je Jezus obljubljeni Odrešenik, ako so se tako očitno izpolnile na Njem vse mesijanske prorokbe. Temu je bila vzrok 1.) npravna spridenost takratnih Judov, ki so sicer izpolnjevali zunanje obrede Mojzesove postave, upirali pa so se srčnemu in resničnemu spreobrnjenju, kakoršno je Jezus zahteval; 2.) odvisnost naroda od pismoukov in farizejev, ki so črtili Jezusa, ker je odkrival in obsojal njihovo svetlohlinstvo; 3.) napačna misel, da bode Mesija zemeljski kralj, in da zopet ustanovi mogočno izraelsko kraljestvo. — Sicer je bilo pa tudi to prorokovano, da zataji in zavže Odrešenika njegov lastni narod,¹⁾ in se je moralo torej tudi to izpolniti.

Prof. dr. Ivan Svetina.

(Dalje prihodnjič.)

Na Kalvariji.

Srcé, kako si prazno,
srcé, kako si labko:
In vender moja duša
prenaša te težko.

Edina moja misel,
poslanka moja draga,
razpni peruti lahne
in splavaj mi na vzhod! —

Na gori večne sprave
med nebom in med zemljo ...
potrtem sreča klije
iz Jezusovih ran. —

Pri sveti srčni rani
v srce se skrij Njegovo,
v kopelji gorških čutov
ljubezni se napij ...

Tje leti, brzo leti,
in vrni se, koj vrni,
da s sladkim tolažilom
napolniš mi — srce.

Miroselski.

Hoja za Kristusom.

Jezus Kristus, naš božji Izveličar, vabi svoje učence, da hodijo po njegovih sledih rekoč: Kdor hoče moj učenec biti, naj se zatajuje, naj vzame svoj križ nase in hodi za menoj. Prav to veleva cerkev v postnem času, ko verne vspodbuja rekoč: Priporočimo se Bogu v mnogih poslih, z velikim potrpljenjem, z orožjem pravice. Prav isto je nanzanjal stari rek: „Abstine, sustine!“ to se

¹⁾ „In ljudstvo, katero Ga bo zatajilo, ne bo več njegovo ljudstvo.“ (Dan. 9, 16).

pravi: „Zdrži se, pretrpi!“ Hoja za Kristusom biva v tem, da se zdržimo prijetnosti in veselja zlasti počutnega in da prenašamo telesne in duševne zopernosti.

A. Najprvo hočemo spregovoriti o zdrževanju oziroma samozatajevanju, ki slove „abstine — zdrži se“. Ker je pa človek iz telesa in neumrjoče duše, ki je že po svoji naravi podoba božja, torej hočemo prvo opisati telesno zdržnost. V tem oziru prijajo našemu telesu jed, pijača, spanje in počitek. Kdorkoli si kaj pritrga ob jedi, pijači, spanju i. dr. rečeh,^{*}) ta je izvršil zaslužno in spokorno delo zatajevanja, kateremu sv. cerkev pripisuje veliko ceno in vrednost. Popolnejši je tisti, ki sam sebe premaga, kakor oni, ki mesta užuga. Čuječnost nam posebno naš božji Izveličar priporoča rekoč: Čujte in molite, da v skušnjavo ne padete; in sv. cerkev sledeč Svojemu nebeškemu ženinu izpodbuja tako svoje vernike, ko moli v duhovskih molitvah: „Nikar naj se Vam ne toži zjutraj pred zoro vstati, ker je Bog čuječim krono obljubil.“ Glede duševne zdržnosti ali zatajevanja, bodimo pozorni na svoje oči, jezik, ušesa, in družčino in veselice. Ker oči so vrata, skozi ktera greh pride v srce. Zato daje sv. Duh moder svet mladini, ko pravi: „Ne oziraj se po nališpani ženski in ne gledaj ptuje lepote, zakaj iz ženske lepote se vnema poželjivost kakor ogenj. Jezik je mal ud, pa veliko hudega učini. Kdor jezik kroti, je popolen človek.“ Radovednost nam sv. Duh jako odsvetuje. „Zagradi svoja ušesa in naredi zapah na usta.“ — Kaj čemo reči o vrednosti zatajevanja, ko se človek iz ljubezni do Boga odpove prijetni družčini in mikalni veselici? Ob kratkem se sme reči, da samozatajevanje je znamenje svetosti.

Sv. Tomo Kempčar pravi: Le toliko boš napredoval v duhovnem življenju, kolikor si boš sile storil. Jezus Krist pa obeta veliko plačilo onim, ki se zatajujejo rekoč: Zmagajočemu pa bom dal mano in novo ime.

Prvi del hoje za Kristusom je torej v tem, da kristijan sam sebe zatajuje, to je, da se zdrži stvari, ki ugajajo in prijajo njegovemu telesu, počutkom — da se odpove prijetnim stvarim, ki razveseljujejo njegovo dušo.

B. 1.) Drugi del hoje za Kristusom pa nam veli potrpljenje, to je, da svoj križ vsprejememo ter vemo zopernosti telesne in dušne prenašati iz ljubezni do Boga. Katere so telesne zopernosti?

Težko delo, lakota, žeja, mraz, vročina in bolezen. Težkega dela morajo dosti opravljati možje in mladeniči, katerim je težo in vročino dneva prenašati. Itako marsikatera gospodinja

omaguje pod težo svojih opravkov, ki niso sicer težki sami na sebi, pa jo radi bolehnosti ali starosti težko stanejo. Itako morajo delalci in delalke po zimi pretrpeti mnogo mraza, po letu pa veliko vročino v solncu. Ali glejmo delalce v tovarnah, kurjače pri strojih. Koliko trpe kurjači na ladijah, ki službo opravljajo v ozkih tesnih prostorih pri 40—45 stopinjah vročine, ter se morajo zato na štiri ure menjavati. — Koliko bolečin pa je bolniku trpečemu prenašati. Kako težavna je strežba bolnikom. Pagan Seneka, ki je mnogo čul o krščanski veri, je že rekel: Na bolniški postelji ima človek prav tako priliko kazati se hrabrim, kakor vojak v srčnem bojevanju. Poglavitni znak hrabrosti je potrpežljivo prenašanje bolečin.

Mili Bog pa pravične in grešnike z boleznijo obiskuje. Pravičnim pošilja bolezen zato, da se njih svetost lepše pokaže in da večje zasluženje imajo. Tako je angelj rekel staremu Tobiju, ki je oslepel po božji naredbi: „Ker si bil Bogu prijeten, bilo je treba, da te je skušnjava skusila“. (Tob. 12, 13) Pa to skušnjo je Bog zato pripustil nad njega, da bi dajal naslednikom izgled njegove potrpežljivosti, kakor tudi sv. Job. In v bukvah pregovorov beremo (Preg. 16, 32): „Boljši je potrpežljiv kakor močan človek, in kdor nad svojim srcem gospoduje, je boljši, kakor oni, ki mesta premaguje“. Pa tudi grešnike Bog obiskuje z boleznijo, z revščino in z drugimi nadlogami, da je budi iz grešnega spanja ter nagiba k pokori.

2.) Hujše od telesnih so pa dušne zoprnosti in britkosti. Med te spadajo hude skrbi starišev radi otrok, posebno če so ti hudobni in poredni; sovraštvo in preganjanje in škodoželjnost hudobnega sosesta, nezaslužen očitaneje predpostavljenih do podložnih, zaničevanje, zasramovanje, sramotenje od strani bližnjega. Med največe križe in duševne krivice pa prištevamo zlobno obrekovanje; kar so skusili mnogi svetniki. Sedanja doba se kliče doba napredka, vsestranskega napredka v vedah, v umetnosti, v tehniki, fiziki, v kemiji, pa žal, da je to tudi doba gole sebičnosti. In ker je ljubezen minila, množila se je krivica, hudobija, torej tudi veliko ljudi izdihuje pod težo težkega križa raznih duševnih britkosti: kajti kjer ni ljubezni, tudi ni pravice, ni miru in božjega blagoslova.

Poslušajmo, kar pravi sv. Bonaventura: „Popolnši je zopernosti z voljo prenašati, kakor dobra dela izvrševati.“

S potrpežljivostjo pa si kristijan najbolj služi sveti raj po besedah sv. Petra (1. 3, 14 in 2, 16): „To je namreč milost, če kdo iz vesti

zavoljo Boga bridkosti prenaša in po krivici prenaša in po krivici trpi; pa če tudi kaj trpite za pravico, blagor vam!“ In Jezus pravi: „Blagor njim, ki radi pravice preganjanje trpe, ker njihovo je nebeško kraljestvo.“ Jezus Kristus pa, ki nam je dal najlepše nauke o potrpežljivosti, ter tudi milost za prenašanje težkih križev, je pa sam nam vsem najlepši vzor. Kajti on je bil nedolžno Jagnje, ki je bilo za odrešenje sveta darovano, in je smrt na križu prestal — brez ozira na sramoto — zaničevaje sramoto. In zlasti v postnem času naj se dvigajo oči vernih kristijanov, posebno trpečih k Kristu visečemu na križu, kajti Kristus nam je pot po svojem izgledu, resnica po svojem uku, življenje pa po milosti svoji. Skazujmo se po naročilu sv. cerkve ta postni čas kakor služabnike božje z mnogimi posti, z velikim potrpljenjem.

Sicer je za enkrat trnjeva pot ta hoja za Kristusom, ta pot križa, ker: „Kako široka so vrata in prostorna je pot, ki pelje v pogubljenje in veliko jih je, ki hodijo po nji; kako ozka pa so vrata in tesna je pot, ki pelje v življenje in le malo jih je, ki jo najdejo. A trnjeva pot pa pelje do zlatih nebes. Razun po trnjevi se gori ne pride, ker: „Nebeško kraljestvo silo trpi in le silni je potegnejo na-se.“

Župnik Alojzij Kummer.

Križani Ljubezni.

Dolžni smo Te ljubiti,
Ker vseh dolge si 'zmival,
Za vse trpel britkosti —
Oj, kri za vse prelival!

L. Jeran.

Prišel z višav nebeških
Iz čiste si ljubezni,
Otét otrok človeških,
Pogube vzeti je brezni.
Kako, o Jezus mili,
Ti čemo to vrniti?
Oj, s srčnimi čutili
Dolžni smo Te ljubiti!

V ljubezni neprestano
Učil si in se trudil,
Da ljudstvo zapeljano
Iz spanja zlob bi zbudil.
Zakaj si se pohlevno
„Človekov sin“ nazival,
Solzil se, živel revno? —
Ker vseh dolge si 'zmival.

Na Oljsko goro služna
Ljubezen Te je gnala,
Za nas — Ti duša tužna
Do smrti je postala.

Zazrl si brezštevne
Ljudi vseh časov zlosti;
Zato si grozne, silne
Za vse trpel britkosti. —

In še na lesu križa
Kot Jagnje si zaklano,
Celo ko smrt se bliža,
Trpel v ljubezni vdano. —
O Jezus, smrt trpeči
Ljubezen si odkrival;
V ljubezni pregoreči
Oj, kri za vse prelival!

Radoslav Silvester.

„Ave Rex Judæorum“. — Pozdravljen kralj judovski!

Bilo je 33 leto po Kr. rojstvu. Od vseh strani so Judje prihтели v Jeruzalem k velikonočnemu prazniku, kakor jim je propisoval zakon. Toda to leto je bilo nenavadno živahno gibanje in kretanje po jeruzalemskih ulicah. Kaj je to? Ljudje postajajo po ulici, pogovarjajo, šepetajo skrivnostne reči, majajo z glavami. Kakor blisek se je razširila govornica po mestu, da so zadnjo noč vjeli Gospoda. V četrtek po noči je tolpa oboroženih moč z bakljami na tihoma zapustila mestno zidovje in se bližala Oljski gori. Kmalu so se vrnilo z gore z nedolžno žrtvijo. Kričé in preklinjevaje so šli h Kajfi, Pilatu in Herodu. Kaj pomenja to? Ti veš, dragi čitatelj, bilo je to le priprava za kronanje našega kralja Jezusa.

Dolgo časa so že farizeji gojili smrtno sovraštvo do Krista, iskali so ga že večkrat, da bi ga umorili. Nevoščljivi so bili, da priprosto ljudstvo ljubi Krista in vanj veruje.

Konečno je prišla Gospodova ura, in Jezus je šel prostovoljno v smrt, da s svojo presveto krvjo odreši grešni svet, in da tako spolni voljo nebeškega Očeta. Hotel je pretrpeti najhujše in najsramotočnejše kazni, kakoršne si more sploh zamisliti človeški um. Njegov lasten učenec ga sramotno izda s poljubom, surova druhal ga trdo zveže, vodi po jeruzalemskih ulicah od sodnika do sodnika, naščuvana in razdražena množica ga zasramuje, zasmehuje, roga se mu in peklensko krohoče. Podkupljene priče pričajo zoper njega in Pilat da najnedolžnejšega človeka bičati in neusmiljeno razmesariti. Toda to še ni vse, to je le priprava za kronanje.

Prišel je čas kronanja. Kristovo presveto telo je radi izgube krvi in tepeža onemoglo. Zmislili so si satanovi služabniki novo muko. Posadili so Jezusa na kamen. V svoji peklenski zlobi spletli so iz ostrega trnja krono in jo neusmiljeno pritiskali Kristu na glavo, tako da so se dolgi trni globoko vdrli v itak že razboljeno glavo. Trni so tu pa tam prodrli kožo, curki krvi so lili Izveličarju po obrazu. Mar bode konec bolečin? Ne! Razdivjana druhal je sedaj Jezusa slekla, ogrnila ga potem v sramotilen škrlatast plašč in mu potisnila v roko trs kot žezlo. In sedaj so divjaki divje zakričali: „Ave rex Judæorum!“ „Zdrav bodi kralj judovski!“ Suroveži so predenj poklekovali, bili ga po njegovih najsvetejših licih, zasmehovali ga, pljuvali mu v obraz in se mu peklensko krohotali. In zopet ostudno zakriče: „Bodi

zdrav, kralj judovski!“ ... In Krist je mirno in tiho trpel, hotel je, da se spolni, kar so preroki prerokovali. Da, grozno, nad vse grozno je bilo to kronanje kralja nebes in zemlje.

Se-li vprašamo, zakaj je Gospod pripustil, da so ga tako sramotno kronali, je odgovor kratek. Krist je pred vsim zadostil za našo prevzetnost. s svojim trnjevim kronanjem je nas učil prave ponižnosti, saj je sam rekel: „Učite se o! mene, ker sem ponižnega srca.“

Kakor je ponižnost temelj čednostnega življenja, tako je prevzetnost mati vseh pregreh. Eva je bila Bogu nepokorna, ker je bila prevzetna; prevzetnost je prvi in poglobitni vzrok, da je toliko ljudi nesrečnih na svetu. In če se hočemo mi varovati prevzetnosti, tedaj jo moramo najbolj pobijati in sicer neprestano, zakaj prevzetnost poganja v nas vedno kali; in če ne bodemo skrbno pazili, postali bodemo nevedé prevzetni. V težavah in bridkosti se prepričaš, si li ponižen. — Toda človek je slab in zaupa preveč svojim močem. Misli, da more vse doseči brez Boga, ter postane tako ošaben. V svoji nadutosti prezira in zaničuje vse ljudi in konečno Boga samega. Ali ni tak človek podoben brezbožnim in surovim vojakom, ki so zasramovali Krista: „Zdravstvuj, kralj judovski!“ — Zatičaj torej v svojem srcu vse pregrehe, zlasti pa prevzetnost takoj v kali, zakaj iskro lahko ugasiš, a težko velik plamen.

Dalje, Jezus se je pustil tako sramotno venčati, da je nam pridobil toliko lepšo in veličastnejšo krono v nebesih. A tudi tukaj moramo z njim sodelovati in sicer, da gojimo ponižnost, saj nam sama Marija po svetem pismu govori: „Mogočne je s prestola pahnil in jih ponižal, a ponižne je povišal.“

Kronanje Kristovo naj nas vedno opominja, da se varujemo prevzetnosti, matere vseh pregreh, a da ljubimo ponižnost, krepost vseh kreposti. „Ponižnim da Bog milost, prevzetnežem pa se ustavlja“, pravi sveti Duh. — Milosti potrebujemo vsi vedno, torej potrudimo se resno, da bodemo zares ponižni.

A. M.

Križ, knjiga katoliškega kristijana.

Najbolj vzvišena, pa tudi najbolj priprosta in umevna knjiga vsakega vernika je gotovo sv. križ. Največi svetniki so se učili svetega življenja in modrosti iz knjige sv. križa. Sv. Tomo Akvinski vpraša nekoč svetega Bonaventuro, odkod zajema svojo učenost. Svetnik pokaže na sv. križ rekoč: To je moja poglobitna knjiga, v kateri sem skušal vedno brati v svojem življenju. Sv. križ, predragi bralec, nam kaže, koliko je vredna naša duša, uči nas tudi sovražiti greh. Sin božji se uniči, kralj nebes in zemlje postane hlapec, da odreši grešno dušo in stare greh. Jezus Kristus viseč na križi vžiga v nas ljubezen do Boga, ki je tako ljubil svet, da je dal svojega edinorojenega Sina v smrt. Sv. križ je torej prava knjiga modrosti. Zato pravi pobožni Tomo Kempčan v svoji zlati knjižici „Hoja za Kristusom“: „Oj kako hitro bi bili učeni, ko bi Jezus Križani prišel v naše srce“. (1, 25).

T.

Trpečega Izveličarja podobe s podpisom

Hildebranda, hrabrega viteza, je hudo razžalil njegov tovariš Bruno. To ga je toliko togotilo, da same jeze niti spati ni mogel. Komaj je pričakoval dneva, da bi se maščeval nad svojim razžaljilcem. Ko se je tedaj jelo daniti, opaše svoj meč in se poda na pot do razžaljilca.

Pot ga pelje mimo kapelice. In ker je bilo še zgodaj, stopi v kapelico, vsede se in začne opazovati od jutranjega solnca obsijane podobe, ki so visele na steni. Bile so pa tam tri podobe. Na prvi je bil naslikan Izveličar, stoječ pred Herodom v sramotilnem plašču; pod podobo pa so se brale te-le besede: „On, ko je bil preklinjan, ni klet.“ (I. Petr. 2. 23). — Na drugi podobi je bil naslikan isti Izveličar, privezan ob steber in trpeč grozovito bičanje; spodaj pa so stale besede: „Ko je trpel, ni pretil.“ (ibid.) Na tretji sliki pa je bil Izveličar, viseč na križu in napisano je bilo pod križem: „Oče, odpusti jim.“ (Luk. 23. 34).

Ko vitez vse to vidi in bere, sam ni vedel, kako mu je bilo pri srcu. Poklekne in začne moliti.

Ko pa stopi iz kapelice, pride mu nasproti sel, ki ga je poslal vitez Bruno.

„Uprav sem hotel k Vam“, tako ga ogovori sel, „moj gospod je za smrt bolan in želi z vami govoriti.“ — Hildebrand gre s selom.

Vstopi v sobo. Že koj v naproti mu zakliče bolni: „Odpusti mi, kajti močno sem te razžalil.“ A Hildebrand mu prijazno odgovori: „Ljubi mi brat, ni mi ti česa odpuščati, kajti odpustil sem ti že, predno sem stopil v tvojo hišo.“ In podala sta si roke, objela in tolažila sta se ter se ločila kot prijatelja. — To so storile sv. podobe v kapelici

Vračajočemu se vitezu pa se je zdela večerna zarija še lepša kakor je bila jutranja v kapelici.

Po: „Vergissmeinnicht“ I 17. št. 2.

Kapelan Josip Pluntarič.

Tri dni iz mojega življenja.

Potopisni spominji iz naše gorenske in dolenske domovine.

Motto:

*„Beseda sladka domovina,
Ne prideš več mi iz spominja!“*
Andr. Praprotnik.

(Dalje.)

Od železničnega savskega mostu naprej je kmalu zopet postajica Črnuče. Vas enakega imena je koj nad njo. Ne z lepo kak kraj je l. 1895. tako žalno občutil šibo potresa, kakor ta vas. Pred malimi leti (če se prav spominjam, krog l. 1880) so bili zgradili župljani jako mično in prijazno novo župno cerkev. Taka je bila, kakor navadno pravimo: — kot škatljica. Pred kakimi tremi leti sem bil v njej i na moč mi je bila všeč. A potres ukončal jo je popolnoma, — čisto novo so merali pozidati. Mislim, da je bila lanske jeseni (1898) blagoslovljena. Naj usmiljeni Bog ta kraj, našo deželo in sploh ves svet varuje v prihodnje takih strahovitih nesreč! Naprej je k desni razgled proti sv. Jakobu, ki je bil po potresu tudi zelo občutno zadet. Kmalu zatim se približa železnica

veliki dunajski državni cesti, in precej dolgo pelje takorekoč čisto po njej. Očitno moramo reči, da je letod za varstvo potnikov, zlasti pa še vozarstva prav slabo, ali bolje reči: čisto nič poskrbljeno, s čimur se pa novejšje železnice tudi drugod, zlasti pri naših dolenskih dveh progah prav slabo prikupujejo. Čisto neumevno je, kako da morejo oblasti v tem tako zelo nebrizne biti! —

Bližnja postaja nam je bil Trzin. Svet se zdajci prične širiti, na desno doli vidi se proti Moravčam in Limbarski gori s slovečo romarsko cerkvijo sv. Valentina, kar vse bi si bil že zdavnej rad enkrat pogledal, ko bi ne bilo raznih zadržkov. Na levo pa se odpira razgled proti Komendi; tudi prijazen Homec (Nemci so ga krstili za Malo Šmarino goro) se pokaže. Tudi Homska cerkev je bila o zadnjem potresu hudo prizadeta. Sivo in visoko kameniško gorovje pa dela vsemu temu tako krasno ozadje, da bi človek kar v enomer pel: „Lepa moja domovina.“ — Kmalu smo se zdaj pripeljali do nizkega grička, na katerem je pozidana mična, — menda vsa nova cerkev Marije Device Vnebovzete na Goričici. Dne 21. avgusta 1898 so to cerkev premilostni g knežškof dr. Ant. Jeglič med velikanskimi slavnostmi slovesno posvetili. Kmalu naprej smo prevozili dunajsko državno cesto, ki se tu prične obračati ter nadaljevati proti vshodu. Ob njej sledijo zaporedoma župne vasi Dob, Brdo, Krašinja, Blagovica ter naprej doli kraji, znani z imenom „Črni graben“. Posebno je baje znamenita zaradi mnogih rimskih starin okolica Trojanska. (Kdor je bral starejše letnike „Novic“, vé, da se je moja malenkost rada ozirala po naši ožji domovini, in marsikaj o tem tudi zapisala. Spoznati pa moram, da so prav ti kraji za mene še „terra incognita“, po naše: neznan svet, kar je mnogokrat zbuvalo v meni že opravičene želje, ogledati si enkrat tudi ta oddelek naše od lastnih sinov premalo cenjene, in še veliko manj po vrednosti opisane zemlje. Prav lahko o tem pritrjamo besedam pesnikovim: „Vse imamo, pa ne znamo!“)

Bližnja postaja nam je bila Domžale. Ta kraj je daleč po svetu znan zaradi svoje obrtnije s slamniki in sploh slamnatimi izdelki. Sloveča domžalska godba se tudi marsikje hvalevredno oglasi — Na daljni vožnji se nam je svet na obe strani čezdalje bolj razširjal; tudi oblaki so se bili pričeli nekako bolj prijazni kazati, tako da se ni bilo bati nadležnega dežja. Bližali smo se zdaj postaji Jarše-Mengeš, koncu naše železnične vožnje. Blizu postaje stojijo obširne zgradbe g. Majdič-vega parnega mlina, pri tem, ko ostane sloveči Mengeš precej dalječ na levo tam v podnožju zelenih gričev. Kako, da se Mengšani niso bolj pobrigali za to, da bi bila šla železnica bližej njihovega domovja, je res kar neumevno. Morebiti se je postopalo tudi pri grajenju te železnice po pregovoru: „Kdor pred pride, pred melje.“ Lahko bi se tudi prilično reklo: „Kdor prinese več v mlin, nese več iz njega.“ Mislim, da je bilo blizu 1/9 ure, ko smo se pripeljali na postajo. Po skrbljivosti meniškega g. nadučitelja L. L. pričakala nas je tu kar domača vozna prilika, takozvani „romarski voz“, t. j. deske čez lojtrnice položene, pa belci čez sedeže. Se ve, da je bila taka vožnja precej različna od železnične, kjer tečejo kolesa mirno in gladko po tiru, tu pa so odskakovala po precej kamenito-vogljasti cesti. Vender, — je že šlo, saj pravi stari pregovor,

da je vedno bolje slabo se voziti, kot dobro peš hoditi. Prvi pot naš peljal nas je tedaj v Mengeš.

Nadučitelj Josip Levičnik.

(Dalje prihodnjič.)

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec marcij 1899.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Krščansko prenašanje trpljenja.

(Konec.)

Ako se nam dozdeva križ tako zelo težak in že mislimo, da ne moramo več vzdržati, kaj družega je temu vzrok, kakor to, ker ne gledamo na Odrešenika: „Učenec ni več kakor mojster“, nam kliče v spomin njegov vzgled, „in hlapec ne več kakor gospodar.“ (Mat. 10. 24). In če je moral tisti toliko trpeti, ki je v vsečnosti svojega Očeta „kateri ni nikoli govoril neresnice“, (1. Pet. 2, 22), ali more biti potem trpljenje kaj tako hudega, kakor se nam dozdeva? Vsi svetniki so se pri pogledu na Krista učili trpeti in umreti. On je oplemenitil in posvetil s svojim trpljenjem vse zemeljske bolečine, in zato svetniki niso hoteli živeti brez trpljenja, ker se jim ni zdelo prav, da bi se nam boljše godilo, kakor našemu Gospodu Bogu. Sv. Frančišku Asiškemu so se oči hudo razbolele, ker je toliko jokal iz ljubezni do trpečega Odrešenika. Da jih ozdravijo, so mu jih žgali z razbeljenim železom, in on je imenoval ogenj svojega brata, kateremu mora biti hvaležen, ker prihaja od Boga; zdravniku je rekel: „Ako še ni dosti, pa mi jih žgite še enkrat!“ — „Gospod“, je molil zvesti sin sv. Frančiška, sveti Bonaventura, „jaz tudi nočem biti brez ran, ker vidim Tebe ranjenega.“

Za čestilce presv. srca Jezusovega ima pa „s Kristom trpeti“ še drug pomen, namreč: Kristu olajšati križ, odvzeti mu del njegovega križa, kakor je nekdanj storil Simon iz Cirene. Kako je pa to mogoče? Ali ne živi in ne vlada naš božji mojster sedaj zmagoslavno v nebesih? Ali se morda lahko povrnemo zopet v oni čas, ko je On še trpel, ko je omahoval pod križem, in ko se je zgrudil na Oljski gori bolesti na tla? Da in ne. Za nas je pač trpljenje Kristovo nekaj, kar se je godilo v davni preteklosti, toda bili smo z vsim, kar sedaj delamo, dobro ali slabo, vedno prisotni pri Odrešeniku. Kot Bog in človek je vedel za vsa prihodnja dejanja tako natančno, kakor bi se bila godila takrat. Vedel je za vso nehvaležnost, s katero bodo ljudje plačevali ono neskončno ljubezen, vsled katere je umrl tako sramotne smrti, vedel je za vse grehe, s katerimi ga bodo žalili ljudje vseh narodov in vseh vekov. Pregrehe iz vseh časov so se kakor povodenj vlije nadenj in padale z neizmerno težo na njegovo srce, da je mučijo in trapijo. Trpel torej ni le vsled nehvaležnosti grešnikov, ki so tedaj živeli, temveč tudi onih, ki bodo v vseh prihodnjih časih zlorabljali njegovo dobroto. Prav tako mu je pa bilo tudi vse znano, kaj bodo nekdanj zveste duše iz ljubezni do njega in njemu v tolažbo trpele in prenašale; in to je bilo njegovemu srcu kakor balzam v kelih bolesti. Saj plemenitemu srcu n- dene nič tako dobro kakor sočutje. Dvojno vesel je ta, s komur se drugi veseli,

a bolečina polovico manjša, če drugi z njim trpé. — Ubog, pobožen redovnik je imel v svoji sobici leseno podobo sv. križa, katero je nad vse ljubil. Tej podobi je položil nekoč na glavo velik venec iz gostega trnja, z dolgimi, ostrimi bodicami, in ko je ogledoval tako s trnjem venčanega Odrešenika, pretakal je britke sočutne solze. Kadarkoli je slišal ta pobožni kapucinec pripovedovati o kakem plemenitem dejanju, o kakem zatajevanju i. dr., tedaj je tekel žarečega obraza k svojemu križu, izdrl jeden trn iz krone in dejal: „Hvaljena bodi milost božja, že zopet jedno malo veselje za Tebe, o Jezus; že zopet jeden trn manje v Tvoji kroni!“ Ali ne bi hoteli biti tudi mi Odrešenikovi tolažniki? Vsak udarec, ki ga potrpežljivo vsprejmemo, vsaka bolezen, katero prenesemo v hvaležnem spominju na Krista, vsaka njemu darovana zguba, vsaka duševna bol, ki jo prebijemo na njegovi strani, izdre takorekoč po jeden trn iz venca, ki se je vil okoli najsv. srca Jezusovega.

Slednjič se pravi „krščansko“ trpeti, tudi za Krista trpeti, da pospešujemo njegovo čast in razširjamo njegovo kraljestvo na zemlji. Čas trpljenja je najboljši čas, ne le zato, da nabiramo sebi zaslug, temveč tudi zato, da pospešujemo zveličanje drugim. Vsled pregrešne nasladnosti se je človeški rod pogubil, in le po bolestipolnem zadoščanju je obdaril Bog grešno zemljo zopet z bogatimi nebeškimi darovi. Zato je hotel Odrešenik vse svoje zemsko življenje mučeniško trpeti. Že jasli so mu bile prvi križ, ko je bil zapuščen od ljudij, ko se je tresel mraza in ležal na trdi slami. — Več kakor na telesu je trpel že v svoji mladosti na duši kajti mnogo prej, predno se je vzdigoval na Golgati križ, je vedel to v svojem srcu, v svoji duši, kakor sam toži s psalmistom; „Moja bolečina je vedno pred mojim obrazom“ (Ps 37. 18). S Kristovim trpljenjem moremo združiti vse, kar nam Bog neprijetnega pošlje, in darovati Bogu s tistim namenom, s katerim je božje srce Jezusovo darovalo nebeškemu Očetu svoje trpljenje. Da to storimo, ni nam treba prevzemati na svoja ramena izvanrednih pokoril, temveč porabiti nam je treba samo vse neprijetnosti in bolesti, katere nam prinaša skoro vsaka ura. To so sicer večinoma malenkosti, slabo klasje, katero poteptamo kakor malovredno slamo z nogami, toda napolnilo nam bode žitnice, ako se potrudimo, da je zberemo in mu damo nadnaravno vrednost. In marsikatera otožna ura, marsikatera britka poskušinja nam bode oslajena, če mislimo: „za Boga trpim“, in če se spomnimo, da s svojo potrpežljivostjo in udanostjo rešujemo duše, spreobračamo grešnike in častimo Boga. „Mnogo bi lahko trpeli, in mnogo tudi res trpite“, je rekel P. Ravignan princezinji G., ko je zgubila svojega moža, „koliko tolažbe pa Vam daje misel, da se s tem vdeležujete bojev vojskujoče se cerkve na zemlji!“ Ako bi prav mnogo duš trpelo vsak dan za Boga in za cerkev, koliko blagodejnih učinkov bi doseglo to skupno požrtvovanje pri Bogu!

Zapišimo si torej v sv. postnem času globoko v srce!

Križ je moja rešitev,
Križ je moja sreča,
Križ je moj delež,
Križ je moja usoda,
Križ — sramota tu na zemlji,
Križ — plačilo v nebesih.

Glavni namen za mesec aprilj:

Uboge redovnice v Italiji.

b) Posebni nameni:

1.) † **Velika sobota.** Spreobrnitev krivovercev in nevernikov. Nevarno bolni in umirajoči. — Židje, ki so se spreobrnil. Več družinskih očetv in mater.

2.) **Velika noč** Duševno vstajenje iz groba pregrehe in mlačnosti. Katoliško gibanje na Dunaju. Več umobolnih.

3.) **Velikonočni ponedeljek.** Dušni blagor mnogih mož in mladeničev v veliki nevarnosti. Da bi se premnogi odločno uprli vsaki bližnji grešni priložnosti. Bolni duhovniki.

4.) **Velikonočni torek.** Da bi spoznali nekateri, ki delajo nemir med katoličani, kako zelo bodo odgovorni za svoje početje. Važni izpiti. Pravda glede razglašnja nekega svetnika.

5.) **Sv. Vincencij Ferer.** Gojitev krščanskega duha v semeniscin. Pospeševalci molitvenega apostoljstva Nemški katoličani v Braziliji.

6.) **Sv. Sikst. papež.** Pomnoževanje Petrovega novčiča Vrnitev neverne znanosti k Bogu. Ljudski n isijoni in duhovne vaje.

N.

Raznoterosti.

Dvorni svetnik Ivan Krst. žl. Weiss, imenitni spisovatelj velike svetovne zgodovine, je 8. t. m. umrl v Gradcu 79 let star. Blagoslovil je mrliča prelat dr. Hebenstreit pričo graškega knezškofa dr. Leopolda Schuster. Livšega ces. namestnika barona Kübeck in druge visoke gospode. Bil je Weiss s kmetskega domu na Badenskem; odlično je skončal gimnazijo v Friburgu in obiskaval tam na vseučilišči modroslovske in bogoslovske pouke. Spopolnovat svojih ved je šel še v Tibingo, Heidelberg in Monako. Vstajno 1848 leto je izgubil profesorsko stolico v Friburgu in moral časnikariti. Vednostna usposobljenost ga je privedla potem na graško univerzo v Avstriji. Bil je v pismu in besedi odločen katolik. Če ga „Danica“ omenja obilneje besedo kot gre njenemu prostoru, je vzrok, ker je bil slovanskim dijakom vselej pravičen ud profesorskega graškega zbora in pa, ker ga ob smrti v mil spominj želi poklicati onim mnogobrojnim Alojznikom ki so pred leti ob povečerjnih urah prebrali velik oddelek Weissove v v klasični nemški besedi pisane „svetovne zgodovine“ in iz tega nemškega berila p tem zastavljenim vprašanjem odgovarjali v svojem materinem jeziku — Tudi veljak tujega jezika je pripomogel torej Vaši mladostni pravi izobrazbi v tej vzvišeni „učiteljski življenja“: v zgodovini in v dveh jezikih. — Bodite umrlemu hvaležni!

Listek.

Leonu XIII. je vsled prošnje kranjskega deželnega zbora telegrafoval knezškof Anton Bonaventura naslednjim besedilom: „Danes, 14. marcija, v prvokrat zbrani deželni zbor kranjske vojvodine — ki je

prav tako velika, kot je velika ljubljanska škofija — izraža vsled predloga svojega prvomestnika po podpisnem Vaši Svetosti najgloblejših čestitanj k zopetnemu ozdravljenju s to željo, naj bi božja previdnost Vašo Svetost še dolgo ohranila katoliški cerkvi in vsem ljudstvom v prid“. Dne 16. marcija pa je prejel čestitujoči knezškof papežev tako-le zahvalo deželnemu zboru: „Sveti Oče je želje in voščila deželnega zbora za Kranjsko preradostne duše vsprejel. Da pa posvedoči svojo dobrohotnost, podeljuje vsem poedinim zborovim članom prav iz srca apostolski blagoslov.“ Kranjski deželni zbor je do sleđnjega svojega uda s tem voščilom sam sebe počastil najbolj; sv. Oče pa je sopet priliko dobil Kranjcem razočeti svoje milo srce. — Dne 27. t. m. pripovedujejo poročila iz Rima, da se papežu zdravje stopnjema boljša. Ob enem se javlja, kako je zelo obžaloval, da se širijo napak poročila o njegovem stanju in pa, kakor da bi ga bili iz nova morali operirati na nogi. — Dne 17. marcija je bil francoski škof Turinaz iz mesta Nancy pri sv. Očetu v pohodih. Časniki pišejo da je ob tem zaslišani sedel papež v visokem rdečem naslanjači, spodnje telo skrbno zavarovano rdečim ogrinjalom. Ko je posijalo pa solnce v to sobo-bralnico, vzdela se je papeževa znežnobela koža po obrazu skoraj kot steklo prozorna. V govoru s škofom se je sv. Oče ves oživil in kot ogenj se mu je od časa do časa zablistekalo v očeh. Govoril je tudi o svoji operaciji rekoč: „123 kardinalov je umrlo za mojega papeževanja; mislil sem sedaj, da sem svojemu življenju na konci. A božja previdnost — kot se vidi — me hoče ubozega starčeka, še ohraniti. Ko so mi ob operaciji jeli ginjevati čuti, molil sem k Materi Božji in ona mi je pomagala“. Nato je Leon XIII. dvignil belo roko in škofa blagoslovil. To poročajoči časnik noče trditi pristnosti vsake teh zapisanih besedi; a to dejstvo, da je bil sploh pripuščen k sv. Očetu tuj škof v zaslišanje — to samo dosti spričuje; kako se sv. Očetu vračajo nepričakovano hitro njega telesne moči — Tudi Vaše velikonočne molitve, Slovenci, naj bodo darovane Njega Svetosti!

Premilostni knezškof dr. Anton Bonaventura Jeglič je nadzoroval preteklo sredo, 22. marcija, krščanski nauk na c. kr. realki. Petek, 24. t. m. je maševal ob 8ih pri sv. Florijanu radi praznika „Žalostne Materie Božje“. Saboto, 25. t. m., ob devetih je imel slovesno službo božjo in pridigo pri frančiškanih radi praznika „Marijinega oznanenja“. Saboto 25. t. m. popoldne, se je odpeljal v Idrijo, kjer je spovedoval in slovesno završil s pridigo in apostolskim blagoslovom sv. misijon, kateri sta ves prejšnji teden vodila častita oo. jezuita Doljak in Vrhovec. Ponedeljek, 27. t. m., se je premilostni povrnil v Ljubljano. Veliki teden se udeležuje cerkvenih pobožnostij in veliko nedeljo podeli papežev blagoslov s popolnim odpustkom po slovesni sv. maši krog 11. ure.

Bratovščina vednega češčenja presvetega Rešnjega Telesa ima svojo navadno pobožnost v uršulinski cerkvi v četrtek po velikonočni nedelji, to je 6. aprilja. Ob petih je pridiga, in potem med sveto mašo skupno sveto obhajilo.